
„Naprostý skvost.
Téhle knize jsem propadla.“
– GILLIAN –
ANDERSONOVÁ
trýzeň
a touha
Meg Masonová
Přeložila Michaela Ritter Konárková
Argo

ARGO

trýzeň a touha

trýzeň a touha

Meg Masonová

Přeložila Michaela Ritter Konárková

Argo

Sorrow and Bliss
Copyright © The Printed Page Pty Ltd 2020
First published in English in Sydney, Australia by HarperCollins Publishers Australia Pty Limited in 2020. This Czech language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers Australia Pty Limited.
The right of Mag Mason to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright Amendment (Moral Rights) Act 2000.
Translation © Michaela Ritter Konárková, 2023
Cover design © Tereza Králová, 2023
© Argo, 2023

ISBN 978-80-257-4106-1 (váz.)
ISBN 978-80-257-4207-5 (e-kniha)

Rodičům a manželovi

Na jedné svatbě, která se konala krátce po té naší, mě Patrick provedl tlačenicí u banketu až k osamoceně stojící ženě.

Navrhl mi, že místo toho, abych se na ni každých pět minut podívala a politovala ji, bych za ní radši měla jít a pochválit jí klobouk.

„I když se mi nelíbí?"

Samozřejmě, Marto, řekl. „Tobě se přece nelíbí nic. No tak."

Žena si nás všimla ve chvíli, kdy si od číšníka vzala jednohubku a hned se do ní pustila, načež jí došlo, že naráz ji spořádat nezvládne. Zatímco jsme se k ní blížili, sklonila bradu, aby skryla, jak se mermomocí snaží nacpat si do pusy i celý zbytek, ale pak ji raději zas vytáhne ven, v druhé ruce prázdnou skleničku a zásobu koktejlových ubrousků. Ačkoli Patrick prodlužoval úvodní fráze, seč mohl, v odpověď jen cosi nesrozumitelně zamumlala. Očividně jí bylo hrozně trapně, a tak jsem začala řečnit, jako bych dostala za úkol mluvit minutu na téma dámských klobouků.

Žena několikrát lehce přikývla, a jakmile to šlo, začala chrlit otázky, kde bydlíme a co děláme a jestli se nemýlí, když se domnívá, že jsme manželé, jak dlouho už jsme svoji a jakpak jsme se vlastně seznámili; množství a rychlost těch otázek měly odvrátit pozornost od oné napůl snědené věci, která jí trůnila v promaštěném ubrousku na dlani. Zatímco jsem se jí snažila na všechno odpovědět, nenápadně se mi dívala přes rameno, kam by ji mohla odložit. Když jsem domluvila, prohlásila, že nejspíš přesně nepochopila, co myslím

tím, že jsme se s Patrickem ve skutečnosti nikdy neseznámili, že „tu prostě odjakživa byl".

Obrátila jsem se na manžela, který se právě pokoušel prstem vylovit nějaký neviditelný předmět ze skleničky, pak zpátky na ženu, načež jsem prohlásila, že Patrick je něco jako pohovka, kterou jste měli doma od dětství. „Její existence je zkrátka daná. Nikdy jste nepřemýšlela, kde se tam vzala, protože tam byla, co vaše paměť sahá. Ani teď, pokud tam pořád je, o ní nikdo vědomě nepřemýšlí."

„Ačkoli," pokračovala jsem, protože to nevypadalo, že by ta žena chtěla něco dodat, „kdyby vás někdo nutil, nejspíš byste dokázala vyjmenovat každý její nedostatek. A co ho způsobilo."

Patrick prohlásil, že to je bohužel pravda. „Martha by vám skutečně mohla poskytnout celý inventář mých chyb."

Žena se zasmála, pak zběžně pohlédla na kabelku, jež jí na tenkém řemínku visela na předloktí, jako by zvažovala, co všechno se do ní vejde.

„Takže, kdo potřebuje dolít?" Patrick na mě namířil oběma ukazováčky a palci zmáčkl neviditelnou spoušť. „Martho, vím, že ty neodmítneš." Ukázal na ženinu skleničku a ona si ji nechala vzít. Pak řekl: „Mám odnést i tohle?" Usmála se a vypadala, že má na krajíčku, když ji té jednohubky konečně zbavil.

Jakmile byl pryč, prohlásila: „Jistě jste šťastná, že máte takového manžela." Odpověděla jsem, že ano, a přitom jsem zvažovala, zda jí začnu líčit nevýhody situace, kdy máte za muže někoho, kdo všem připadá sympatický, ale místo toho jsem se jí zeptala, odkud má ten úžasný klobouk, a čekala jsem, až se Patrick vrátí.

Pohovka se stala naší standardní odpovědí na dotazy, odkud se známe. Používali jsme ji osm let, jen s drobnými obměnami. Lidé se vždycky smáli.

*

Existuje GIF s názvem „Princ William se ptá Kate, jestli chce další drink“. Moje sestra mi ho jednou poslala. Napsala: „Brečím smíchy!!!!“ Jsou na nějaké recepci. William má na sobě smoking. Zamává na Kate přes celou místnost a naznačí, jak do sebe kopne celou skleničku, načež na ni ukáže prstem.

„To gesto,“ psala sestra. „Celej Patrick, doslova.“

Odpověděla jsem jí: „Celej Patrick, ale obrazně.“

Poslala mi emoji s očima v sloup, skleničku na šampaňské a vztyčený ukazováček.

V den, kdy jsem se nastěhovala zpátky k rodičům, jsem ten GIF znovu objevila. Přehrála jsem si ho snad 5000krát.

*

Moje sestra se jmenuje Ingrid. Je o patnáct měsíců mladší a vzala si muže, s nímž se seznámila tak, že zakopla před jeho domem, když vyndával ven popelnice. Teď s ním čeká čtvrté dítě. V esemesce, ve které mi sdělovala, že to bude další kluk, mi poslala emoji lilku, třešní a rozevřených nůžek s dodatkem: „Hamish se nechá podvázat, a to myslím naprosto neobrazně.“

Když jsme byly malé, lidi si o nás mysleli, že jsme dvojčata. Zoufale jsme se snažily oblékat stejně, ale matka nám to zatrhla. Ingrid se jí zeptala: „A proč nemůžeme?“

„Protože by si lidi mysleli, že je to můj nápad…“ rozhlédla se po místnosti, kde jsme tehdy stály. „Nic z tohohle nebyl můj nápad.“

Později, když jsme byly obě ve spárech puberty, matka prohlásila, že jelikož Ingrid je evidentně obdařená poprsím, musíme jen doufat, že já budu inteligentní. Ptaly jsme se jí, co je lepší. Odpověděla, že je lepší mít buď obojí, anebo nic z toho, jedno bez druhého je vždycky smrtící.

Se sestrou vypadáme stejně. Obě máme příliš hranaté čelisti, ale podle matky nám to nějak projde. Vlasy mají tendenci cuchat se

nám oběma, obvykle jsme je měly dlouhé a podobně špinavě blond, až do mých devětatřiceti, kdy mi jednoho rána došlo, že tu čtyřicítku už nezastavím. Odpoledne jsem si je nechala ostříhat po tu příliš hranatou čelist, přišla jsem domů a odbarvila si je peroxidem ze samoobsluhy. Ingrid se u mě zrovna stavila a dopotřebovala zbytek. Obě jsme dost bojovaly s údržbou. Ingrid pak prohlásila, že by snad bylo jednodušší mít další dítě.

Od mládí jsem věděla, že ačkoli jsme si podobné, lidem přijde hezčí Ingrid. Jednou jsem se s tím svěřila otci. Řekl: „Možná že se na ni podívají jako na první. Ale na tebe se budou chtít koukat déle."

*

V autě cestou domů z posledního večírku, na němž jsme s Patrickem byli, jsem řekla: „Když děláš to gesto s ukazováčky, mám chuť tě zastřelit opravdickou pistolí." Hlas jsem měla suchý a zlý a bylo mi z toho nanic – i z Patricka, který jen netečně utrousil: „Super, díky."

„Nemyslím do obličeje. Spíš jako varování do kolene nebo někam, abys mohl dál pracovat."

Odpověděl, že je rád, že to ví, a zadal naši adresu do Google Maps. Tou dobou jsme žili v Oxfordu ve stejném domě už sedm let. Což jsem podotkla. Neřekl nic a já se na něj podívala, jak sedí za volantem a v klidu čeká, až se bude moct zařadit mezi ostatní auta. „Už zase děláš to s tou čelistí."

„Já vím, Martho. Co kdybychom cestou domů nemluvili." Vyndal telefon z držáku a tiše ho zavřel do palubní přihrádky.

Dodala jsem ještě něco, pak jsem se natáhla a zapnula topení na nejvyšší stupeň. Jakmile v autě začalo být vedro, vypnula jsem ho a stáhla si okýnko až dolů. Bylo zamrzlé a při stahování skřípělo.

Dřív jsme si z toho dělali legraci, že se ve všem pohybuju mezi extrémy a on žije celý svůj život v prostřední poloze. Než jsem

vystoupila, poznamenala jsem: „Ta oranžová kontrolka pořád svítí." Patrick odpověděl, že má v plánu vyměnit olej zítra, vypnul motor, zašel do domu, ani na mě nepočkal.

*

Dům jsme si pronajali pouze dočasně, pro případ, že by nám to neklapalo a já se chtěla vrátit do Londýna. Patrick navrhl Oxford, protože tam chodil na univerzitu a připadalo mu, že v porovnání s ostatními satelity Londýna bych si tu mohla snáze najít nějaké přátele. Nájemní smlouvu jsme si nechali prodloužit o šest měsíců celkem čtrnáctkrát, jako bychom to tu mohli chtít každou chvíli zabalit.

Realitní makléř nám sdělil, že se jedná o luxusní dům v luxusní zástavbě, a tudíž je pro nás dokonalý – ačkoli ani jeden z nás žádné luxusní zaměstnání nemá. Jeden z nás je doktor na jednotce intenzivní péče. Druhý píše vtipné sloupky o jídle pro časopis řetězce Waitrose a prošel si obdobím, kdy si během manželovy noční na internetu hledal „psychiatrická klinika, ceník služeb".

Luxusní povaha domu se fyzicky projevovala rozlehlými plochami šedobéžového koberce a množstvím nestandardních zásuvek a v osobní rovině permanentním pocitem stísněnosti, kdykoli jsem tam byla sama. Komora v patře byla jedinou místností, kde jsem neměla pocit, jako by za mnou někdo stál, protože byla malá a před oknem rostl platan. V létě zakrýval výhled na další luxusní domy na druhé straně slepé ulice. Na podzim vítr zanášel dovnitř spadané listí a koberec pak vypadal snesitelnější. V komoře jsem i pracovala, ačkoli, jak mi často předhazovali lidé, jimž byla vnímavost pro různá společenská prostředí cizí, psát se dá přece úplně kdekoli.

Redaktor mého vtipného sloupku o jídle mi posílal poznámky jako „tuhle narážku nechápu" nebo „přeformuluj, pokud možné".

Používal funkci sledování změn. Odklikala jsem Přijmout, Přijmout, Přijmout. Poté co mi z textu vyhodil všechny vtipy, zbyl z toho jen sloupek o jídle. Podle sítě LinkedIn je můj šéf ročník 1995.

*

Večírek, ze kterého jsme se vraceli, byl oslavou mých čtyřicetin. Naplánoval ji Patrick, protože jsem mu řekla, že se na nějaké slavení úplně necítím.

Řekl na to: „Musíme ten den vzít útokem."

„Skutečně?"

Jednou jsme cestou vlakem poslouchali ze společných sluchátek nějaký podcast. Patrick mi udělal ze svetru polštář, abych se mu mohla opřít o rameno. V pořadu *Desky na opuštěný ostrov* byl arcibiskup z Canterbury. Vyprávěl o tom, jak kdysi dávno přišel kvůli autonehodě o své první dítě.

Moderátor se ho zeptal, jak se s tím dokázal vypořádat. Odpověděl, že když přijde výročí dceřiných narozenin, Vánoce, naučil se, že musí ten den vzít útokem, „aby den nenapadl vás".

Patrick se toho principu chytil. A začal to říkat pořád. Zopakoval to také, když si před večírkem žehlil košili. Ležela jsem na posteli a sledovala na notebooku *Peče celá země*, starou epizodu, kterou jsem už viděla. Soutěžící vyndá z lednice něčí pečenou Aljašku, která se na plechu rozteče. Dostalo se to i na titulní stránky novin: sabotérka ve stanu *Peče celá země*.

Když to odvysílali poprvé, Ingrid mi napsala, že půjde do hrobu s vědomím toho, že tu pečenou Aljašku někdo vyndal schválně. Odpověděla jsem, že si tím nejsem tak úplně jistá. Poslala mi emotikony všech dortů a policejní auto.

Když Patrick dožehlil, posadil se poblíž mě na postel a pozoroval mě, jak se dívám. „Už musíme –"